

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04504

AMOL IZ GEVEN A MEYLEKH

Y. L. Malamut

*Permanent preservation of this book was made possible
by Dr. Martin & Dorothy Staller
in memory of
Max & Mary Staller*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אמאל איז געווען אַ מלך

א

אמאל איז געווען א מלך, דער מלך האָט געהאַט א מלכה, און ביידע האָבן געקעניגט איבער הונדערט און זיבן און צוואנציק מדינות, און זיי האָבן געהאַט אָן א שיעור אינזלען און טייכן, וועלדער און פעלדער, קנעכט און דינסטן, שטערן־זייער און כּשוף מאַכערס, ווי עס פּאַסט פאַר א מלך מיט א מלכה.

און געלעבט האָט דער מלך מיט דער מלכה ווייט, ווייט פון זיינע אונטערטאַנען, אויף א הויכן בארג, צווישן בויער און אין א קריסטאָלנעם פּאַלאַץ, וואָס האָט געהאַט טרעפּ פון מאַרמל שטיין און גראַניט און ווענט פון שפיגלען, ווי עס פּאַסט פאַר א מלך מיט א מלכה.

און אז דער מלך מיט דער מלכה האָבן געעפּענט די אויגן אין דער פרי, זענען צען שקלאפן שוין געלעגען אויף זייערע קני פארטיק צו טאָן זייער באַפּעל. איז דער מלך, אָדער די מלכה ניט געוונט געווען, זענען צען פּראָפּע־סאָרן געשטאַנען פארטיק זיי צו היילן. האָט א מענטש זיך פארזינדיקט פאַר דעם מלך אָדער דער מלכה, זענען צען תּליונים געשטאַנען פארטיק מיט א פאַר־צויגענעם שטריק דעם פאַר'משפּט'ן צו הענגען.

דעם מלך'ס פּאַלאַץ האָט געהאַט צען אייזערנע טויערן און יעדער טויער איז געווען פאַרריגעלט מיט צען רינגלען און פאַרשלאָסן מיט צען שלע־סער, ווי עס פּאַסט פאַר א פּאַלאַץ פון א מלך מיט א מלכה.

ב

איין ואך האָט געפּעלט אין דעם פּאַלאַץ, א סינד, וואָס זאָל איבער הונדערט און צוואנציק יאָר ירש'נען די שטעט און די דערפער, די קנעכט און דינסטן, די שטערן־זייער און מכשפים, און די הונדערט און זיבן און צוואנציק מדינות, וואָס האָבן געהערט צו דעם מלך מיט דער מלכה.

איז אוועקגעגאַנגען א יאָר, צוויי און דריי און דער מלך איז ברוגז גע־וואָרן אויף דער מלכה.

— וואָס קומט מיר ארויס פון מיין נאַנצן קעניגרייך, אז מיין קרוין וועט נאָך מיין טויט ארויפגעזעצט ווערן אויף א פּרעמדנס קאָפּ און מיין נאָמן

וועט אָפגעווישט ווערן פון מענטשנס געדעכניש. גיב מיר א קינד, וואָס זאָל
קעניגן נאָך מיר! — האָט דער מלך געזאָגט צו דער מלכה.

— מיין ליבער מלך, האָט די מלכה געענטפערט, טו איך דען ניט תמיד
דיין ווילן, ווייסטו דען ניט אז איך אַליין וואָלט געווען די גליקליכסטע אין
דער וועלט, ווען איך זאָל דיר געבוירן א קינד ?

איז געגאנגען דער מלך און האָט געשיקט רופן צען פון די בעסטע
דאָקטוירים אין זיין שטאָט און האָט זיי געזאָגט :

— אויב איר זענט אמת'ע דאָקטוירים, מוזט איר וויסן פאר וואָס מיין
מלכה האָט נאָך ביו איצט ניט געבוירן קיין קינד און איך באפעל אייך, אז איר
זאָלט מיר אויסהיילן מיין מלכה, איך גיב אייך א יאָר צייט און עס זאָל מיר
געבוירן ווערן א קינד, ווי עס פאסט פאר א מלך מיט א מלכה.

די דאָקטוירים האָבן געגעבן רפואות און עס איז אריבער א חודש און
צוויי און א יאָר און די מלכה האָט נאָך אלץ קיין קינד ניט געהאט.

איז געגאנגען דער מלך און האָט ווידער געשיקט רופן די צען דאָקטויר-
רים און האָט זיי געפרעגט :

— וואָס האָט איר אויפגעטאָן דעם יאָר צייט וואָס איך האָב אייך
געגעבן ?

— אדוני מלך! — האָט געענטפערט איינער פון די צען, א גרייז
גרויער מאן, וואָס האָט זיך גערעכנט פאר דעם בעסטן דאָקטאָר אין דער וועלט.
— עס טוט מיר זייער לייד דיך צו זאָגן, אז דיין מלכה איז ניט קראנק, נאָר
זי קען קיינמאָל קיין קינד ניט האָבן, און קיין דאָקטאָר קען איר ניט העלפן.

איז דער מלך אין כעס געוואָרן און האָט גלייך אויפ'ן שמעל ארויסגע-
געבן א באפעל :

אלע צען דאָקטוירים זאָל מען אָפהאקן די קעפ !
און אזוי איז באלד געשען.

ג

און עס איז ווידער פאָראיבער א יאָר, צוויי און דריי, איז געגאנגען
דער מלך, האָט געשיקט רופן צען פון די בעסטע שמערן זייערס פון זיין לאַנד
און האָט זיי געזאָגט :

— איר קענט אלע שפראַכן, איר פארשטייט אלע קענטנישן, מוזט
איר פרעגן בא די שמערן, אויב איך וועל האָבן א יורש, וואָס זאָל טראָגן מיין
קרין און יצן אויף מיין טראָן, ווי עס פאסט פאר א מלך מיט א מלכה. איך

גיב איך א יאָר צייט.

איז פאָראיבער אַ חודש, צוויי, דריי, אַ יאָר, איז געגאנגען דער מלך
און האָט געשיקט רופן די שטערן־זייער און זיי געפרעגט :
— וואָס האָט איר אויסגעפונען? וועל איך האָבן אַ יורש באַ מיין
לעבן?

האָט זיך אויפגעשטעלט דער עלטסטער פון די שטערן־זייער וואָס האָט
געהאָט אַ שם פאר דעם בעסטן אין דער וועלט און האָט געענטפערט :
— אַרוי קעניג! אַ גאַנץ גייענדיג יאָר האָבן מיר ניט גערוט דורך די
נעכט און האָבן געזוכט אַ שטערן אין דעם הימעל, וואָס זאָל געהערן צו דיין
משפחה, צו דיין הויזגעזינד, אַ אינגעל אָדער אַ מיידעל, אָבער עס טוט אונז
אַלעמען זייער לייד, קענסט מיט אונז טאָן וואָס דו ווילסט, אָבער דיר איז
קיין קינד ניט באשערט.
איז דער מלך נאָך מער אין לעס געוואָרן און האָט ארויסגעגעבן אַ
באפעל :

— אלע צען שטערן־זייער זאָל מען אויסשמעכן די אויגן !
און אזוי איז באלד געשען.

ד

און עס איז ווידער אריבער אַ יאָר און צוויי און דריי, איז געגאנגען
דער מלך און האָט געשיקט רופן די צען גרעסטע מכשפים און האָט זיי געזאָגט:
— באַ אייך זענען די שליסלען פון אלע ביזנעס ווינטן און אלע
קראַנקייטן און איר ווייסט, וואו עס וואַקסן אלע זיסע גראָזן און ביטערע קריי-
טיכער, גיב איך אייך אַ יאָר צייט און עס זאָל מיר געבאָרן ווערן אַ קינד, וואָס
זאָל ירש'נען מיין טראָן ווי עס פאסט פאר אַ מלך מיט אַ מלכה.
האָבן די מכשפים געזאָגט צען שפּרוכן און האָבן זיך צושיידט אויף צען
וועגן און יעדער מכשף האָט געקליבן צענערליי זיסע גראָזן און צענערליי ביי-
טערע קרייטיכער אין צען פּוסטע וועלדער און וויסטע פעלדער און וואסערלאַך
האָבן זיי אָנגעבראַכט פון צענערליי קוואַלן און די מלכה האָט דאָס געגעסן און
געטרונקען אַ חודש און צוויי און דריי ביז עס איז פאָראיבער דאָס יאָר.
איז געגאנגען דער מלך און האָט ווידער געשיקט רופן די צען מכשפים
און האָט זיי געפרעגט :

— וואָס האָט איר געטאָן אַ גאַנץ יאָר? וואו איז מיין יורש ?
האָט זיך אויפגעשטעלט דער עלטסטער פון די מכשפים און האָט
זיך פארנויגט פאר דעם קעניג ביז צו דער ערד און האָט געזאָגט :
— אַרוי מלך! אזוי ווי דו האָסט אונז אויסגעבליבן צען מכשפים האָט
יעדער פון אונז געזאָגט צען שפּרוכן און מיר האָבן זיך צעשיידט אויף צען

ערליי וועגן און דערנאך האָבן מיר אָנגעקליבן צענערליי זיסע גראָזן און ביטער
רע קרייטיכער אין צען פּוסטע וועלדער און וויסטע פעלדער און איצט שטייען
מיר אלע פאר דיר און זאָגן דיר דעם ריינעם אמת, דיר איז קיין קינד ניט באַ-
שערט צו האָבן און מיר זענען גרייט צו שטאַרבן אויף דיין באַפעל.

איז דער מלך נאָך מער אויפגעבראכט געוואָרן און האָט באלד געגעבן

א באַפעל :

— הענגען !

און אזוי איז באלד געשען.

ה

איז ווידער פאַרלאָפן אַ יאָר און צוויי און דריי און די מלכה איז פון
הארץ ווייטאָג קראַנק געוואָרן, און דער מלך איז תמיד געווען ביין און
צאָרנדיק.

ויהי היום, טרעפט זיך, איינמאָל האָט אין יענער מדינה פאַרבליבן
זישעט אַן אַלטער איד מיט אַ ווייסע לאַנגע באַרד און פאות, און געגאנגען
איז דער איד איבער די הייזער און האָט געבעטן א נדבה.

און אין יעדען הויז, וואוהין דער אַלטעטשקער איז אריינגעקומן, האָט

ער געזען, אז די מענטשן זענען שטאַרק באַזאָרגט, ניט ער א פרעג :

— וואָס זענט איר אזוי באַזאָרגט ?

דערציילט מען אים, אזוי ווי דער מלך מיט דער מלכה האָבן קיין קינד

דער ניט האָט דער מלך שוין אויסגע'הרג'ט אלע דאָקטוירים, אלע שטערן

זייערס, אלע מכשפים און עס העלפט ניט. רופט זיך אָן דער ארעמאן :

— גייט זאָגט דעם מלך, אז עס איז געקומן א מענטש פון א פרעמדער

מדינה און ער קען זיך אונטערנעמען צו היילן די מלכה, אז זי זאל האָבן א

קינד.

אז די מענטשן האָבן דאָס דערהערט, האָבן זיי זיך שטאַרק דערפרייט

און מען האָט גלייך געלאָזט וויסן דעם מלך אז עס געפינט זיך נאָך איינער

וואָס זאָגט אז ער קען אים העלפן.

האָט דער מלך געשיקט א קארעטע מיט דריי פאָר פערד געשפּאנט

נאַשפיץ און מ'האָט דעם אידן געבראכט פאר דעם מלך, דער מלך האָט אים

באַטראכט, האָט ער אים א פרעג געגעבן :

— ביזטו א דאָקטאָר ?

— ניין, — ענטפערט דער אַלטעטשקער — גאָט איז א רופא חולים.

פרעגט אים ווידער דער מלך :

ביזטו א שטערן־זייער ?

ענטפערט ווידער דער אַלטעטשקער :

— נאָט שטעלט אויס די שטערן און נאָט לעשט זיי אויס.

— ביזטו א מכשף? — פרעגט דער מלך שוין אונרוהיג.

זאָגט דער אלטער :

— כשוף איז ניט קיין ריינע זאך, מען טאָר אין דעם ניט גלויבן.

— וואָסזשע דען ביזטו פאָרט? — שרייט דער מלך, און וויל שוין בא-

פעלן מען זאָל דעם אלטן פאָרברענען לעבעדיגערהייט, ווייל ער האָט דעם מלך געמאכט צום נאָר.

דערשרעקט זיך אָבער דער אלטער ניט און ענטפערט :

— איך בין א איד !

דערהערט דער מלך דאָס וואָרט „איד“ ווערט ער א דערצאָרנטער און

שרייט :

— אין מיינע מדינות געפינען זיך ניט קיין אידן, ווי האָסטו געוואנט

צו קומן אין מיין פאלאץ ?

ענטפערט דער איד :

— ווער ביזטו דען ?

— איך בין דער מלך איבער הונדערט און זיבן און צוואנציק מדינות,

און אויף מיין וואָרט וואָרטן באדינער אָן א צאָל, און ווער עס רעט מיר אין וואָרט אנטקעגן יענער ווערט באַלד געטויט.

שמויבעלט דער אלטעטשקער און זאָגט :

— אדוני מלך! עס קען זיין, אז דאָס וואָס דו האָס ערשט געזאָגט,

איז טאקע אמת, נאָר איך האָב א שענערן און א גרעסערן און נאָך רייכערן מלך פאר דיר, און אז דו וועסט מיר שלעכטס טאָן וועט מיין מלך דיך בא-

שטראַפן.

געפעלט דאָס דעם מלך וואָס אויף דער וועלט געפינט זיך א נאָר,

וואָס נעמט אלע פרייהייטן צו רעדן פאר'ן טויט וואָס ער וויל, אפילו אנטקעגן

א מלך און ער ניט אים א פרעג אויף שפּאַס :

— ווער איז דיין מלך, און וואו געפינט זיך ערגעץ זיין קעניגרייך ?

ענטפערט דער אלטעטשקער :

— מיין מלך איז דער מלך פון אלע מלכים אין דער וועלט, און זיין

קעניגרייך איז אין הימל און אויף דער ערד, זיין טראָן שטייט אין זיבעטן הימל

גרייכט מיט די פיס צו דער ערד, זיינע מינסטאָרן זענען די מלאכים און זיינע

אונטערטאנען זענען אלע באשעפענישן פון דער גאנצער וועלט.

— דו רעדסט זייער קלוג — האָט דער מלך געענטפערט און האָט דעם

אלטעטשקען געבעטן זיצן און פרעגט אים ווייטער :

— ווי אזוי משפט דיין מלך? איז ער א בייזער, א צאָרנדיגער, אָדער

א גוטער, א ווייכהארציגער ?

ענטפערט דער אלטעמשקער :
— מיין מלך משפט מדה כנגד מדה, מיט שלעכטע איז ער שלעכט,
מיט גוטע איז ער גוט.

— ווי אזוי קענסטו מיר עס באווייזן ? — טענה'ט דער מלך.
— דאָס איז שוין באוויזן — ענטפערט דער אלטעמשקער — ביז איצט
האָסטו אויסגע'הרג'עט די בעסטע, שענסטע זין פון דייע מדינות, דערפאר
שטראַפט דיך גאָט און דו האָסט קיין סינדער ניט.
זאָגט דער מלך :

— באווייז מיר נאָך א צייכן, אז וואָס דו זאָגסט איז אמת.
גיט דער איד צו צום פענצטער, וואָס איז געווען אָפן און האָט אַרויס-
געקוקט צום ים, און גיט אים א זאָג :
— ווי אזוי רופט זיך דער ים ?
— דער שוואַרצער ים — ענטפערט דער מלך.
זאָגט דער אלטיטשקער :

— גיב נאָר א קוק, ווי זעט אויס דער ים ?
גיט דער מלך צו צום פענצטער און גיט א קוק, ער גלויבט זיך זיינע
אויגן ניט — בלוט רויט איז דער ים און ער זידט און קאָכט מיט א בלוטיקער
שוים, אז עס כאַפט אים אָן א שוידערליכער גרויל צו קוקן.
— זעסט — ענטפערט דער אלטיטשקער — א ים מיט בלוט האָסטו
אין דייע מלוכות פארגאָסן, און דאָס בלוט קען זיך ניט איינשטילן ביז דו
וועסט ניט חרטה האָבן, און תשובה טאָן.
דערווייל גיט דער מלך א קוק אין שפיגל, זעט ער, אז ער איז שוין
אַלט, די האָר פון קאָפּ גרוי, דאָס פנים געל און צעקניטשט, הויבט ער אָן צו
וויינען און פאַלט אויף די קני.

— ביז היינט — זאָגט ער צום אלטיטשקער — האָב איך דיין מלך
ניט געקענט, נאָר היינט קען איך אים שוין, און איך וויל מיט מיין גאנצן
הארצן תשובה טאָן, אָבער איך בין שוין אַלט און וועל שוין אין גיבן מער ניט
קענען קעניגן, ווען איך זאָל קענען לאָזן א יורש אויף מיין טראָן, וואָלט ער
אפשר גוט געמאכט דאָס, וואָס איך האָב איבערגעפירט, איז נאָך מעגלאַך, אז
איך זאָל האָבן א סינד ?

בא גאָט איז אלעס מעגלאַך — ענטפערט דער אלטער.
און איידער דער מלך האָט זיך אומגעקוקט, איז דער איד ניט געוואָרן.

אז דער מלך איז געבליבן אליין, איז ער געפאלן אויף זיינע קני פון
האָט אויפגעהויבן ביידע הענט צום הימל און האָט תפילה געטאָן אזוי צו זאָגן:

— גאָט אלמעכטיקער, מלך פון אלע מלכים, איך האָב געזינדיקט, ווייל
איך האָב ניט געוואוסט, ווי אזוי צו קעניגען, איצט דערקען איך מיינע שלעכ-
טע מעשים, גיב מיר א זון און איך וועל אים לערנען גיין אין דיינע וועגן, ער
זאָל נאָר טאָן גוטעס צו די מענטשן.

און דערנאָך האָט דער מלך אויסגעטאָן זיין גאָלדענע קרוין און צעריסן
זיינע פּורפּור זיידענע קליידער און האָט געפּאסט צען טעג און צען נעכט.

און אז זיינע אָנגעשטעלטע האָבן אים געבראכט צינז פון זיינע אונ-
טערטאנען, האָט דער קעניג ארויסגעגעבן א באפעל :

— דער הימל, געהערט צו גאָט און די ערד צו די מענטשן. זאָלן די
מענטשן באארבעטן די ערד און לעבן רוהיק און פרידלאך, ווי גאָט האָט גע-
באָטן.

און די מאמעס, וועמנס זין זיינען געפאָלן אין מלחמות, די אלמנות
און די יתומים, האָט דער מלך געגעבן הייזער און פעלדער, שאָף און רינדער
צו פארלייכטערן זייער שמערץ און צו פארגרינגערן זיי דאָס לעבן.

און אז ס'איז געקומן שניט-צייט, האָט דער מלך זיך אָנגעטאָן אין
פויערשע קליידער און מיט א שניט-מעסער אויפ'ן אקסל אומגעגאנגען
איבער די פעלדער און געארבעט פלייסיק מיט אלעמן צוגלייך.

אזוי איז פאָראיבער א יאָר, צוויי און דריי, ביז דער מלך איז געוואָרן
זייער אַלט, און ער האָט זיך געמוזט לעגען צו בעט.

ער איז אָבער געלעגען רואיק און צופרידן. יעדן טאָג האָט ער געהאָפּט
צו הערן די גליקלאכע בשורה, אז די מלכה האָט א קינד געבאָרן.

א טאָג פאר זיין טויט, איז אריינגעקומן אן אַם און האָט אים צוגעד-
טראָגן א קליין שיין אינגעלע, און מיט טרערן אין די אויגן האָט זי פאר אים
געקניט און געזאָגט :

— אדוני מלך ! די מלכה האָט דיר געבאָרן א יורש פאר'ן טראָגן.

דער מלך האָט זיס געשמייכלט :

— זאָג דער מלכה, אז גאָט האָט געגעבן !

און דער מלך האָט געקושט דאָס קינד און איז רואיק איינגעשלאָפּן.

ווי ער האָט נאָר צוגעמאכט די אויגן, איז דער אלטעטשקער צוריק

אויסגעוואָקסן אנטקעגן אים :

— איצט — זאָגט דער אלטער — איז געקומן א צייט, אז דו זאָלסט

איבערלאָזן פאר דיין יורש א צואה. " און דער מלך האָט זיך אויפגעכאפּט.

‡

האָט דער מלך פאָררופן צו זיין קראַנקענבעט אלע זיינע מיניסטראָרן,

די קלוגסטע, געלערענסטע און עלטסטע מענטשן פון זיין לאַנד, און האָט צו
זיי געזאָגט :

— די צייט איז געקומן, ווען איך דארף זיך שיידן פון דער וועלט, און אזוי ווי נאָט האָט מיך אויף דער עלטער געבענטשט מיט א יורש פאר מיין טראָן, וויל איך אים איבערלאָזן א צוואָה, נעמט און שרייבט, וואָס איך וועל אייך הייסן.

האָט דער מלך גערעט און די מיניסטאָרן האָבן געשריבן :

„מיין קינד, זיי וויסן, אז עס איז פאראן א גרעסערער מלך פאר דיר, וואָס קעניגט איבער הימל און ערד, איבער אלע באשעפענישן, און דער מלך צאָלט מדה כנגד מדה, זאָלסט ניט פירן קיין מלחמות און ניט פארגיסן קיין בלוט, זאָלסט ניט ארויסגעבן קיין טויט־שטראַף ביי דיין לעבן און אין שניט־ צייט זאָלסטו גיין אין פעלד און ארבייטן מיט אלעמן גלייך און מער פאר אלעמן זאָלסטו געדענקען, אז א מענטש לעבט ניט אייביק, און א קעניג איז אויך א בשר ודם, היינט איז ער דאָ און מאָרגן אין קבר.“

דער מלך איז אנטשוויגן געוואָרן און די מיניסטאָרן האָבן אים דורכגע־לייענט, וואָס ער האָט אָנגעשריבן אין זיין צוואָה.

— וועט דער מלך איצט שוין ארויפלייגן זיין זיגעל? האָט דער עלט־

סטער פון די מיניסטאָרן געפרעגט.

— נאָך איין זאך וויל איך צושטעלן — האָט דער מלך געענטפערט :

„אזוי ווי מיין הילף איז געקומן דורך מיין גלויבן און מיין גלויבן איז געקומן דורך א אידן, וויל איך, אז אלע מדינות זאָלן עפענען ברייט זייערע טויערן פאר אלע אידן און עס זאָל זיי געטאָן ווערן גרויס חסד, אזוי לאנג, ווי אין מיניע מדינות וועט קעניגען מיין קינד, אָדער קינד'ס קינד.“

דערנאָך האָט דער מלך צוגעלייגט זיין זיגעל און האָט זיך געהייסן

אריינרופן די מלכה מיט דעם יורש. ביידע זענען אריינגעקומן און דער מלך האָט אליין איבערלייגט זיין צוואָה פאר דער מלכה, האָט א קוש געטאָן זיין קינד און שטיל און רואיק איז ער איינגעשלאָפן אויף אייביק מיט א גליקלאכן שמייכל אויף די ליפען.

און אלע אלמנות און יתומים און דאָס גאנצע פאָלק האָבן דעם מלך

באגלייט צו זיין אייביקער רו און האָבן אים אמת באוויינט, און זיין קבר האָבן זיי באצירט מיט לאָרבער קראנצן און קומנדיק צוריק פון דער לוייה, האָט זיך דאָס פאָלק פאָרזאמעלט ארום דעם קעניגס פאלאץ און געשריען :

„דער קעניג איז טויט, ס'זאָל לעבן דער קעניג !“

און נאָך היינט צו טאָג אין יענע מדינות, לעבט נאָך א קינד'ס קינד

פון יענעם מלך, וואָס פירט ניט קיין מלחמות, נאָר פירט זיך נאָך דער צוואָה, און אלע זענען גליקלאך, וואָס אמאָל איז געווען א מלך.